

Jag kan gå i Döden för Dig

Bea känner oron slå till i mellangärdet. Hon sitter vid relingen och gör en sista check av utrustningen. David sitter bredvid och visslar medan han spänner fast kniven med det sågtandade bladet vid ankeln. Bea drar torrdräkten över axlarna och drar upp blixtlåset. Dräkten är av sju mm neopren och passar i våra kallare vatten, i alla fall om man inte ska dyka riktigt djupt. Hon böjer sig ner och tar tag i dyklampan. Provar den några gånger och konstaterar att den verkar vara fulladdad. David reder ut parlinan, så den inte kommer att vara snodd när de väl hamnar i vattnet. Han ler brett mot henne.

- Fan, Bea! Det här är livet. Känn spänningen alldeles innan. När man lämnar ett element och bara försvinner ner i ett annat.

- Joo, det är häftigt. Hon suckar och biter sig i läppen.

- Det ordnar sig. Vi kan det här nu. Vi har ju för tusan klarat advanced-kursen båda två. Dyker nära varandra, du vet ju reglerna. Parlinan håller ordning på oss. Jag är ju med dig hela tiden.

Han fnissar lite, ler det där leendet hon älskar och böjer sig mot henne. Hon tar ett djupt andetag och ler. De möts i en kyss. Till sist ropar dykledaren Rune, en gammal ärrad attackdykare från Marinen åt dem att sluta hängla, att det är dags. Han har gått igenom deras kort och loggbok och stämt av förutsättningarna för dyket.

Signalflagga A är utsatt i en fyrkant som säkerhetsåtgärd och guppar lite lojt på vågorna inom dykområdet. David gör high five med Bea och skrattar.

- Ok, då dyker vi.

De kontrollräknar blyvikterna en sista gång och gör sen tecknet att allt är ok, tummen mot pekfingeret i ring. Allt ok! Dykledaren vinkar till dem.

De kränger på sig huvan och sätter fast cyklopet. Tubventilerna öppnas, de släpper taget om relingen på båten och faller baklänges ner i vattnet.

*

På Beas 25-årsdag fick hon en ballongfärd i present av sin sambo Simon. Den kvällen grälade de i flera timmar. Hon var så förbannad på att han valt att ge henne något hon inte tyckte om.

- Hur kunde du? Du vet ju att jag hatar sånt där?

- Ja, men det är ju bara en ballong. Inget farligt ju. Inget flygplan eller så.

- Det spelar väl fan ingen roll. Jag gillar inte att flyga. Gillar inte att vara rädd. När man inte har nån koll. Simon mulnade, reste sig och sparkade till stolen.

- Fy fan, det är tacken. Och jag som ville ge dig en upplevelse. Ditt otacksamma jävla ego.

Han drömde igen ytterdörren med ett brak. Bea satt en lång stund och väntade på att han skulle komma tillbaka. Att han ångrade sitt utbrott. Men ingen kom. Hon låg raklång på sängen och grät i timmar. Han kom inte hem den natten. Istället kom han intassande klockan åtta nästa morgon. Bea satt i morgonrock vid frukostbordet, hålögd och utvakad.

- Och var har du varit om man får fråga?

- Ute ...

- Jag frågade var!
- På krogen.
- Stänger dom så här dags? Va?

Hon såg det i hans ögon. Han mötte inte hennes blick. Vek undan och såg skyldig ut. Hon fattade instinktivt hur det var ställt.

- Du har varit med någon. Eller hur?

Han satt tyst på köksstolen, betraktade golvet och såg eländig ut.

- Din jävel!

Hon tog upp kaffekoppen och kastade den rakt i huvudet på honom. Den gick i tusen bitar. Han bara stirrade på henne medan kaffet rann i långa bruna ränder över hela ansiktet.

- Dra åt helvete. Du får en timme på dig. Samla ihop det som är ditt. Dra, din jävel.
- Men, Bea! Asså jag ...
- Inte ett ord. Bara stick!

Han gick tyst. Själv låg hon på spänn i sovrummet och lyssnade till ljuden. Hörde honom ta på sig skorna. Hur dörren gick upp. Sen en diskret smäll. Så var han ute ur hennes liv. Och hon började att gråta.

*

Sex månader senare stod hon i kö för att köpa glass vid hörnan till Kungsträdgården. Det var en varm sommardag i början av juli. Hon fläktade sig med ett exemplar av Metrotidningen. Plötsligt stod han bara bredvid henne.

- Hej!

Hon vände sig om och skuggade med handen över pannan för att se bättre.

- Hej, du!
- Vad heter du?

Han drog med handen genom håret, log med vita tänder och betraktade henne med vänliga, nyfikna ögon. Hon kunde inte låta bli att le tillbaka.

- Känner vi varandra?
 - Nä, då hade jag väl inte behövt fråga vad du heter.
- Han sträckte fram handen och hon tog den instinktivt.

- David heter jag. Kul att träffas.
- Eh, Beatrice, men bara Bea för det mesta.
- Vet du?
- Nä?

- Jo, när du stod här i glasskön så tvärnitade jag. Kände bara att jag måste få prata med dig. Är inte det coolt?

- Jo, säkert! Gör du ofta såhär?
- Nej, bara ibland.

Han log igen. Hon fullkomligt smälte av hans leende. Kände pirret i maggropen växa till en varm sol. Han pekade mot glasskiosken.

- Du, det är din tur nu. Vad vill du ha? Jag vill bjuda, eftersom jag fick prata med dig.

De satte sig på skuggsidan av trapporna ner mot vattenbassängen. Åt sina glassar och pratades vid i säkert en timme. De bestämde att träffas redan nästa dag.

Solen stod lågt på eftermiddagen och skickade långa skuggor bakom de glesa träden. Värmen var inte längre lika tryckande. De satt längst ut på Fjäderholmarna. Hade gått runt ön till de flata hållarna på baksidan, där det nästan aldrig är några människor. De låg på sina badhanddukar och solade. Lite senare gled de ner i det svala vattnet och simmade runt. Väl tillbaka på handdukarna smekte de av sig baddräkterna för att soltorka. De kysstes allt hungrigare. Bea satte sig upp med en mjuk rörelse, gränsade honom och böjde sig framåt. Tunga mot tunga, i en virvlande dans förenades de medan hon med en suck gled på plats över hans lem.

Efter ytterligare en månad kom de över ett andrahandskontrakt på Gärdet. Lyckan var gränslös. De var ett, självklart som ett andetag.

*

Hon hade verkligen ansträngt sig. David skulle komma vid sju, efter att fallskärms hoppningen var klar. Bea hade i ett svagt ögonblick lovat att prova ett tandemhopp, men bävade inför tanken. Hon kollade ugnen. Allt var i ordning, steken hade en kvart kvar och allt annat fanns på bordet. Ljusen brann, servetterna var vikta efter konstens alla regler och vinet stod och luftade. Hon älskade verkligen att göra mys så här. Att få fixa till en skön hemmakväll. Och David, hon älskade honom verkligen. Han var en klippa av trygghet, sexighet och omtänksamhet. Hon gick ut i hallen, kollade sig i spegeln. Kjolen var kort och toppen figursydd. Hennes kurviga kropp och de mjuka brösten framhävdes av kläderna. Hon lutade sig närmare glaset. Håret var burrigt, ögonen mandelformade, bruna och välsminkade. Läppglanset satt där det skulle. Hon kände sig fin.

Då skramlade det till om dörren.

David seglade in som ett flygplan med armarna vitt isär, sprang genom hallen och in i vardagsrummet och återvände sedan till köket, där hon stod och fnissade. Han lät som ett gammalt propellerplan, gungade med armarna och skrek >>this is your captain speaking>> för full hals. Han låtsades att han fick motorkrångel, började spotta och fräsa, rörde sig oroligt med armarna och stöp sen som en fura inför henne. Hon skrek till och började skratta. Han hävde sig fram på händerna, tog tag i hennes vader och började ropa >>rädda mig, rädda mig>> innan han drog ned henne på golvet. Hon hamnade under honom och han höll fast henne. Hon skrattade förtjust, ända tills han började kittla henne. Hon skrek rätt ut men han slutade inte. Till slut gav hon honom en rejäl spark i sidan för att få slut på kittlandet. De låg flämtande på köksgolvet.

- David, fy fan ... du är helt tokig.

- Jag vet ... helt tokig i dig. Vet du?

- Nä, vadå?

- Jag älskar dig, Bea. Skulle kunna göra vad som helst för dig.

- Och jag dig.

Lite senare satt de till bords och åt middagen. De skålade och Bea fick för säkert elfte gången lova att hon visst skulle hoppa fallskärm. Hon tänkte att det var lika bra att få det gjort. David var en äventyrare och hon ville ju inte framstå som en fegis. Han skulle ju hoppa nästa vecka igen. Det fick väl bli då.

*

David tittar på silvakompassen som är fäst på armen. De håller riktningen enligt dykplanen. Dyklampan spelar med sitt blåaktiga jodljus över det gamla vraket. Skeppets överdel är nästan helt sönderbrutet, men skrovet verkar intakt. De simmar i sakta mak in genom lastluckan som ligger midskepps. Några fiskar viker av framför deras cyklop. Brytningsfelet under vatten gör att allt ser mycket större ut än det är i verkligheten. David vinklar lampan så att han ser in i Beas cyklop, ser hennes uppspärrade ögon. Han klappar några försiktiga slag på hennes axel. Bea håller krampaktigt i parlinan. Hon ser plötsligt för sin inre syn hur linan går av mot något vasst i fartyget och hur hon inte hittar ut. Hur luften tar slut. Hur hon försöker släppa in luft i västens luftblåsa för att få lyftkraft, men inser att inget fungerar.

Hon tittar på klockan, kontrollerar dyktiden. De har varit nere halva tiden. Bara lika mycket kvar så är det över. Det rycker i linan. David vill att hon skyndar på. Med ett par extra slag med fenorna kommer hon ikapp honom. Han har hittat ett gammalt träföremål, en slags reliefbild och försöker att ta loss den med kniven. Hon ser i reflexen från lampan hur spännande han tycker att det är.

Hon känner plötsligt att det börjar bli tungt att andas i munstycket. Försöker att skaka av sig tanken men det går inte. Hon drar girigt efter mer luft, men känner att det går tyngre och tyngre att få fram luft genom munstycket. Paniken börjar banka i bröstet och hon rycker i linan, vill påkalla Davids uppmärksamhet. Hon vet att de har 33 meter mellan sig och vattenytan.

*

Det började lida mot höst. Lönnarna hade börjat skimra i gult och rött och björkarna var plötsligt börjat bli genomskinliga. Det var högt i tak och inte längre lika varmt i luften. De satt i en bergskreva ovanför Högalidskyrkan och hade full utsikt mot Kungsholmen. Det var bedövande vackert, en sån där höstdag när värmen fortfarande ändå dröjt sig kvar, solen värmer men på ett alldeles nytt och skörare sätt. David satt med ryggen mot en krokig tall, med benen brett isär. Med ryggen mot hans bröst vilade Bea, kisade mot solen och bara njöt. De delade på en kexchoklad och småpratade om framtiden.

- Men David, svara ärligt. Älskar du mig? På riktigt?

- Det är klart. Jag skulle kunna dö för dig, det vet du.

- Hm ... värd att dö för, det låter som den där gamla Kent-låten. Men när vill du ha barn då?

- Jag vet inte, Bea. Vi får se. Vi har det ju bra som vi har det, eller hur?

- Jo, det är klart. Men ändå! Du bara leker hela tiden. Ska prova allt jämt.

- Äh, vadå? Man kan ju inte sitta still bara.

- Ja, men vi sitter ju aldrig still. Förut kunde vi fixa mys hemma, äta och dricka en flaska vin, kolla på en film eller träffa kompisar. Men numera ska du ju jämt iväg ...

- Men det är nåt visst. Du vet, adrenalinet. Klättringen har sin tjusning, fallskärms hoppningen sin... det är ju

då jag känner att jag lever.

- Ja, men jag är ju rädd jämt. För att nåt ska hända. Dig ... eller mig.

- Men klättringen gick ju bra, eller hur? Och hoppet? Jag var ju där. Vi skrek ikapp hela vägen ner. Visst var det en härlig känsla? Och du behöver inte vara orolig. Lita på mig.

- Det är klart jag gör.

- Men jag vill verkligen att vi går den där dykarkursen. Tänk, en hel värld att upptäcka. Tillsammans.

Kanske kan vi åka till Röda havet och dyka. Där har dom världens häftigaste vatten för dykning.

- Du är otrolig. Jag har inte ett dugg lust att dyka. Fiskar och alger, ångest och klaustrofobiskt. Nä, fy fan.

Det är inte min grej.

- Men Bea, är det så farligt då? Vi gör det ju tillsammans. Varför är du så skraj jämt?

- Jag vet inte ... det bara känns så.

- Men tänk dig. Ett gammalt skeppsvrak eller nåt. Spännande som fan. Som har legat orört där i tvåhundra år.

Bea log lite försiktigt, skakade av sig oron och fingrade på det gulröda rutade chokladpappret. Suckade och tog en tugga till. David pekade mot den gula spiran med de tre kronorna.

- Ser du tornet på Stadshuset där? Undrar hur det skulle vara att klättra ut och hoppa därifrån? Hinner skärmen veckla ut sig tror du?

- Lägg av, fan vad knäpp du är.

David drog henne intill sig och kysste henne på halsen. De blev sittande där länge.

*

David nickar och simmar alldeles intill henne. Hon gör tecknet, handen över strupen. Ett målande tecken för att visa att luften inte kommer fram eller är slut. David kollar kranen på tuben, regulatorpaketet verkar vara i ordning, det andra stegets doseringsventil står på samma tryck som vattentrycket. Han glider vidare till andra sidan och kontrollerar manometern. Han drar efter andan. Trycket är 50 bar. Insikten slår honom som en käftsmäll. Luften finns där men kommer inte ut. Bea kan alltså inte enbart med hjälp av lungkraften suga ut luften ur behållaren. Han vänder henne om, stirrar in i hennes ögon, ser paniken och rädslan. Han sätter cyklopet tätt mot hennes, ler uppmuntrande och nickar. Så rycker han ut octopussyn, extramunstycket som hänger i västen och trycker in det i hennes mun. Låter henne få luft. Han ser hur hon girigt suger i sig. Han håller henne ifrån sig och pekar med tummen uppåt. Hon nickar ivrigt. Han tar henne i armen och skjuter fart genom den gamla lastluckan och vidare mot ytan.

>>Ur dykarkursens handbok: tryckfallssjuka består av gasbubblor i kroppen och kan framkalla olika reaktioner på intilliggande vävnader, leder, nerver och blodkärl. I svårare fall, som vid okontrollerad uppstigning är det i kroppens stora leder som symtomen uppstår: värk i knä, armbågar och axlar. Allvarliga symtom är yrsel, förlust av sinnesförmågor (hörsel, syn, lukt, smak och känsel), förlamning i ben eller armar, andnöd med smärtor i bröstet. Tillståndet kan leda till medvetslöshet och i värsta fall döden. För att undvika dykarsjuka gäller det att långsamt förändra trycket, dekompressionen, så långsamt att övermättnaden av kväve i någon vävnad inte når kritiska värden.>>

*

De klänger mot varandra nere i djupet, sammanbundna med linan och de två munstyckena som i dubbel hastighet gör slut på luften i Davids behållare. David kollar tiden, fem minuters dyktid är kvar och de har ännu inte tagit sig en endaste meter uppåt. Han gör loss en vikt hos sig själv från fickan i dykvästen och tar två från Beas väst. Känner hur de dras uppåt. Han vet att det inte får gå för fort, att de är tvungna att låta uppstigningen ske i etapper. Han riktar lampan uppåt, men det enda som syns är en grå vägg av alger och mörker. Bea håller honom krampaktigt i handen, han känner hur hon darrar. Hon simmar knappt längre, flyter bara med som en tung barlast. David tar kraftiga bentag uppåt, två meter och stannar sedan för dekomprimering. Kollar på klockan, känner hur även hans egen luft börjar ta slut, att ansträngningen börjar ta på krafterna. Det blir en överkonsumtion av luft på grund av ansträngningen, hans andhämtning börjar bli tät och han riskerar att hyperventilera, ett mardrömstillstånd för en dykare.

Hans cyklop slår emot Beas. Han möter hennes skräckslagna blick där innanför plexiglasets. David stirrar på tubmätaren. Det är slut. Han suger girigt i sig luften, känner att den är fadd, oaptitlig och unken. Det tar emot för varje andetag. Insikten slår honom som en hammare. Det kommer inte att gå.

*

En annan tid. Ett annat land. Stranden var gnistrande vit och palmerna vajade lojt i morgonbrisen. Vännerna var där. Vid ett tempel, redo för en enkel ceremoni. Där fanns blommor, frukter och sen den vitklädda prästen med blomsterkransen runt bröstet. De hade förberett ett kort tal för varandra. Om ödets hand, lusten och kärleken. Att de var ämnade för varandra. Och aldrig skulle lämna varandra. Att kärleken stod över det fattbara.

De kysste varandra under solen, den blå himlen och med den ljumma vindens smekningar vid kinden. De växlade ringar, breda, enkla men skänkta i kärlekens namn.

Sedan kom båtfärden ned för floden. Med övernattningen i den lilla strandhyddan på pålar. Där blev det ett. Lovade varandra trohet här i livet. De somnade ömt omslingrade på en rismatta. Behövde inget mera i kärlekens tempel. Ett insektsnät, en matta och utlämnade till sina varma, sökande kroppar.

*

Bea vill ha luft. Hon slår med armarna mot honom, långsamt, uppgivet. Han ger henne två andetag, men drar sen resolut munstycket ur hennes mun och ser hur hennes ögon spärras upp. Hon vill ha mera luft, slår mot hans axel, skriker ut sin fasa. Luftbubblorna runt hennes mun talar sitt tydliga språk. Hon är nära panik nu. Han sneglar mot klockan på armen, ser tryckmätaren och känner paniken få grepp om strupen, Han måste upp, mot ytan. Snabbt, men inte för snabbt.

Bea gräver efter munstycket men han vinklar bort kroppen, glider undan och låter henne inte få tag i det. Hon vill ha luft, känner hur yrseln tilltar och ser röda prickar dansa innanför ögonlocken.

David motar bort hennes händer, vrider sig av och an men hon försöker igen, famlar efter munstycket. Hon känner ett par händer vid sin sida. Förstår först inte vad det är. Stirrar mot David men möter bara ett par panikslagna ögon. Hennes hjärna vägrar först att förstå. Han drar och drar och hon försöker att hindra det,

förstår plötsligt vad som är på väg att hända. Paniken tilltar och hon slåss för sitt liv. Men hon känner hur han bänder loss hennes viktbalte runt midjan, lossar det och hur hennes kropp börjar rusa mot ytan. Uppåtrörelsen avbryts plötsligt med ett ryck, eftersom hon fortfarande är sammanbunden med David med hjälp av parlinan. Hon stirrar genom cyklopet ned mot David, två meter under sig och ser, precis som i slow motion hur han famlar efter kniven, drar ut den ur slidan vid vaden och sen börjar såga av parlinan. När den brister känner hon ett ryck och en kraftfull uppåtrörelse. Hon flyter mot ytan som en kork, kan inte hindra det trots att hon vet att hon borde. De trettio metrarna går på några få sekunder och hon bryter ytan tio meter från dykbåten. Hon hör precis dykledaren Rune vråla >>vad i helvete>>, innan hon förlorar medvetandet.

*

Hon öppnar sakta ögonen. Taket är välvt, ser ut att vara av stål. Hon ser ned för sin kropp. Ligger på en brits med en slags silkgig sovsäck omkring sig. Till höger vid hennes axel finns en mikrofon på en ledad arm. Hon försöker fixera utrymmet nedanför fötterna, men det är svårt att se utan glasögon eller linser. Hon kisar, men ser bara en stålcylander med en slags dörr längs ned. Insikten kommer smygande och hon känner sig torr i halsen. Hon befinner sig i en tryckkammare. Som innehåller ett tryck motsvarande det hon befunnit sig på när hon dök, men som minskar trycket successivt. Allt för att kroppen ska vänja sig och vädra ut kväve ur blodet. Hon andas ut. Förstår att hon lever - trots allt.

Hon blundar, andas långsamt genom näsan. Känner sig trött, somnar igen. Dras neråt, åter till djupet. Mörkt vatten, alger och småfisk. Tystnad och så dyklampans sken. Ett slag med simfenorna och en rörelse över kanten. Davids uppspärrade ögon. Hur han släppte handen. Och slog, slog ... slet bältet av henne. För att rädda sig själv.

Maten kommer in via en lucka i cylindern. Kliniskt, rent och fullkomligt oaptitligt. Hon längtar efter levande ljus, vikta servetter och en vällagad måltid. Men sådant här tar tid. Det skriker till i mikrofonen och doktor Ahmed börjar tala, precis som han gjort varje dag den senaste veckan. Han är från Indien och talar en bedrövlig engelska. Han kan inte svenska särskilt bra heller.

- Ah, du vackra. Hur är det? Må bättre?
- Tack ... jo, bättre. Börjar till och med få tillbaka minnet, känns det som. Orden börjar ramla på plats med.
- Helt enligt vår plan. Du veta ju, du ha extrem kväve i blodet.
- Det känns konstigt att veta vad man ville säga men inte få ur sig det.
- Det är vanligt, när blir så här.
- Jag känner mig som överkörd av tåget.
- Du veta, vän här hälsa dig.
- Säg inte bara att det är David? Han tog nästan livet av mig. Lämnade mig där, tog för sig och sket i mitt liv.
- Ni prata om det där. Han rädd med.
- Börja inte på ... orkar inte. Jag är trött, vill sova.
- Okej, du bestämma dig. Sov nu.

*

Det har gått två veckor. Utanför fönstret har vintern kommit. Den första snön har fallit över sjukhusets gård och träden står nakna igen. Bea ligger på tvåsalen med fönsterplats. Hon återvinner sakta krafterna igen, rent fysiskt. Hennes värden börjar återigen se ok ut och hon känner sig starkare och starkare för varje dag. Hon har konsekvent tackat nej till besök från David, har skyllt på trötthet efter allt. Men egentligen handlar det om det stora sveket.

Bea öppnar ögonen och sneglar bort mot sjuksalens ingång, där det sitter en klocka på väggen. Det är kväll. Hon kisar genom dunklet. Det är så skönt att inte längre behöva ligga stilla inne i den där ståltuben. Hon ser plötsligt en blomsterkvast stå vid sängbordet.

Hon sneglar mot fåtöljen. Där sitter han. Det svinet som offrade henne.

- Vad gör du här?

Hennes röst är vass, avvisande och hård.

- Hej! Men det fattar du väl ... vill ju se hur du mår!

- Schhhh ... ta inte ut dig! Jag hade inte legat här om du inte hade dragit, bara lämnat mig ...

David suckar. Han har tårar i ögonen.

- Jag fick panik, kunde inte kontrollera mig. Kan du förlåta mig?

- Dra åt helvete.

- Jag förstår att du är sänkt. Men det gick så snabbt alltihopa.

- Så, det förstår du?

- Men, det är väl klart.

- Vikterna då? Och bältet?

- Vet inte, det bara hände.

- Och vad är det nästa gång?

- Vad menar du?

- Tilliten är borta. Jag tror inte på dig längre.

- Men Bea, vi kan väl ...

- Sluta ... det är slut, allting.

Hon river åt sig påslakanet, drar det tätare om sig och lägger sig på sidan med ryggen från honom. Det blir tyst i rummet. En minut går. Sen ytterligare en. Hon hör hur det prasslar, hur han tar på sig jackan och går mot dörren. Hon håller andan.

- Jag går nu. Du vet den där Kentlåten. Jocke Berg kan skriva texter om att dö för någon. Men han har aldrig varit nära döden. Vet inte vad han pratar om. När allt handlar om överlevnad.

Dörren går upp och hon hör honom ta steget ut, följt av ljudet när dörren slår igen. Allt blir tyst. Hon sväljer hårt. En tår lösgör sig från ögonvrån och letar sig ned längs näsan och vidare över kinden. Sen släpper hon taget.

@

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elina Vacker med Poeter.se id #38005 innehar upphovsrätten